

En personlig godnatthistorie

fra godnattbok.no

Den lille reven Viljar bodde i et hus under en stor furu. En kveld, like etter at solen hadde gått ned, fant han noe foran døren. Det var en liten blå stein som glitret i det siste lyset. Viljar snuste på den. Den var glatt og kald mot snuten. Hvor kom den fra?

Viljar løftet steinen forsiktig med potene. Den var ikke større enn et bringebær. Bak huset fant han en til, like blå og like blank. Og litt lenger borte – enda en. De lå i en rekke, som om noen hadde lagt dem dit med vilje. Viljar brettet skjerfet tettere rundt halsen og fulgte sporet innover stien.

Stien delte seg ved en stor stein dekket av mose. Viljar stoppet. Til venstre gikk stien ned mot bekken. Til høyre gikk den opp mot bjørkeskogen. Han la seg ned og snuste langs bakken. Der – en svak blå glød mellom røttene til høyre. Viljar reiste seg og valgte den veien.

Oppe i bjørkeskogen satt en liten ugle på en grein. Fjærene var grå og myke, og øynene lyste oransje i skumringen. «Hei,» sa Viljar. «Har du sett blå steiner her?» Uglen vippet hodet til siden. «Jeg heter Ulla,» sa hun. «Jeg har sett dem. De leder til den gamle eika – den som synger om natten.»

Ulla fløy stille foran, og Viljar fulgte etter. Mellom trærne glitret steinene tettere nå, som en elv av blått lys langs bakken. Viljar kjente lukten av fuktig jord og mose. «Er det langt?» spurte han. Ulla landet på en stubbe og pekte med vingen. «Se,» hvisket hun. Bak neste bakketopp sto et tre som var mye større enn de andre.

Den gamle eika var så bred at Viljar ikke kunne se rundt den. Barken var varm under potene da han la labbene mot stammen. Og da hørte han det – en dyp, lav summing som kom innenfra treet. Det var som en sang uten ord, som vibrerte gjennom røttene og opp gjennom pelsen hans. Steinene rundt treet lyste sterkere. Viljar lukket øynene og kjente hele skogen puste.

Summingen ble svakere, som om treet sang dem god natt. Viljar åpnet øynene. En av de blå steinene ved røttene hadde blitt varmere enn de andre. Han plukket den opp. Den passet akkurat mellom potene. Ulla satt stille på greinen og blunket sakte. «Den er til deg,» sa hun stille. Viljar la steinen forsiktig i skjerfet.

De gikk tilbake gjennom
bjørkeskogen. Ulla fløy lavt,
nesten lydløst. Steinene langs
stien lyste svakere nå, som om de
også var trøtte. Viljar gjespa.
Luften var kjølig og stille. Tassene
hans laget små, myke lyder i
mosen. Det var godt å kjenne
stien under labbene igjen.

Den store furuen dukket opp mellom trærne. Viljar var hjemme. Ulla landet på en grein rett over døren. «God natt, Viljar,» sa hun. «God natt, Ulla.» Han stoppet på trappen og snuste i nattluften, akkurat som han hadde gjort da han fant den første steinen. Så dyttet han opp døren og gikk inn.

Viljar krøp opp i sengen sin. Han tok den blå steinen ut av skjerfet og la den ved siden av puten. Den lyste svakt, som en liten blå måne. Skjerfet hang over stolryggen. Utenfor hvislet vinden i furuen, og et sted der ute satt Ulla og blunket i mørket. Viljar la halen over snuten og sovnet.